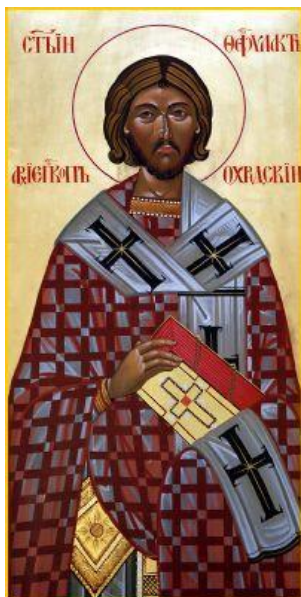

« „Zece leproși" era toată firea cea omenească, care leproasă de răutate era și grozăvia păcatului întru sine o purta »

Sf. Teofilact al
Bulgariei, *icoană*

Și de aici va cunoaște oricine cum că nimic nu-l împiedică pe cineva spre a plăcea lui Dumnezeu, chiar de va fi de neam blestemat, numai să aibă voință bună. Căci iată, pe Iisus "L-au întâmpinat zece leproși", voind El să intre întru o cetate; și L-au întâmpinat afară din cetate, căci nu era slobod celor ce se socoteau a fi necurați să viețuiască înlăuntrul cetății (Levitic cap. 13). Și "stăteau departe", ca unii care se rușinau pentru necurăția lor ceea ce se părea; și nu îndrăzneau a se apropia, deoarece socoteau că și Iisus se va îngreșoșa de dânșii – precum ceilalți făceau – și de aceea "au ridicat glasul" și s-au rugat.

Cu locul "stăteau departe", iar cu rugămintea aproape s-au făcut [au venit], căci „aproape este [Domnul de toți cei ce-L cheamă pe El,] de toți cei ce-L cheamă pe El întru adevăr" (Psalm 144, 18). Și nu așa de rând, ca pe un om îl roagă, ci ca pe un mai presus de om, căci "învățător" îl numesc pe Dânsul, adică Domn, Purtător de grijă, Păzitor, care aproape este de a-L socoti pe Dânsul Dumnezeu, iar El le poruncește lor "să se arate preoților", căci preoții îi cercau pe unii ca aceștia, și de la aceia primeau hotărârea de erau sau nu curați de lepră.

Pentru că preoții aveau semne prin care cunoșteau lepra cea nevindecată, încă și după ce se leproza cineva, iar apoi își redobânda sănătatea, preoții îl cercau, și se aducea darul care era poruncit în Lege (*Levitic cap. 13*). Iar aici, în chip neîndoielnic fiind aceștia leproși, de ce trebuiau să se arate ei preoților, de nu, cu adevărat, aveau să se curățească?

Căci a le porunci lor să meargă la preoți, nimic altceva nu arăta, fără numai că se vor curăța; drept aceea, și zice că "pe când ei se duceau, s-au curățit". Dar vezi ceea ce am zis dintru început, cum că "zece" fiind leproșii, cei nouă, cu toate că erau israeliteni, nemulțumitori s-au arătat.

Iar samarineanul, de alt neam fiind, s-a întors; și glasul cel de mulțumire slobozea – că samarinenii erau așa oameni (4 Regi cap. 17) ca nici un păgân să nu se deznădăduiască și că nici unul, cu strămoși sfinți fiind, să nu se laude.

Încă însemnează minunea aceasta și mântuirea cea de obște ce s-a făcut peste tot neamul omenesc. Căci "zece leproși" era toată firea cea omenească, care leproasă de răutate era și grozăvia păcatului întru sine o purta; și, pentru a sa necurăție, viețuia afară din cetatea Cerurilor și departe de Dumnezeu stătea, și însăși acest lucru, că "stătea departe", îl avea drept rugăciune.

Ca Iubitorului de oameni, Care voiește ca toți să se mântuiască și bine să li se facă, prea mare pricină spre milă îi este a nu vedea pe nimeni împartășindu-se din bunătatea Lui. Că pentru însăși aceasta Se pleacă, pentru ca să tămăduiască pe cei ce se află întru atâta ticăloșie [povară, îngreuiere]. Însă a și tămăduit toată firea cea leproasă, fiindcă pentru tot omul și S-a întrupat și moarte a gustat. Dar iudeii, măcar că de către Domnul au fost curățiți de necurățiile leprei păcatului lor, nemulțumitori s-au arătat și nu "s-au întors" din calea deșertăciunii lor ca "să dea slavă lui Dumnezeu" Celui Care i-a mântuit, adică să creadă Lui cum că, Dumnezeu fiind, a suferit Patima cea mai de pe urmă [cea mai cumplită]. Căci aceasta este slava lui Dumnezeu: Trupul Său și Crucea Sa, Deci, aceștia, pe Domnul slavei Care S-a întrupat și S-a răstignit nu L-au mărturisit, iar norodul cel de alt neam al păgânilor a cunoscut pe Cel Care l-a curățit și L-a slăvit pe Dânsul. Și au crezut aceștia [păgânii] că Dumnezeu este atât de iubitor de oameni și de puternic, încât și necinstirile și ocările pentru noi le-a primit – care lucru este al iubirii [Sale] de oameni – și primindu-le, nimic nu s-a vătămat la firea Sa – care lucru este al puterii [Sale].

(*Tâlcuirea Sf. Evanghelii, Sf. Teofilact
Arhiepiscopul Bulgariei*)